

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

16. Ubique mors.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

§. 13. Omnis vita lacryma.

V Nulquisque nostrum, inquit Cyprianus, cum nascitur, & hospitio mundi huius excipitur, initium suum lacrymis. Quis de se dixerit:

Vt lacrymis cepi, lacrymis ita finio vitam;
Totum sane meum vivere, flere fuit.

Sic omnes vitam ordimur, sic claudimus omnes,

Ad stertum sientes nascimur, & morimur.

Naufraga nos istis tempestas mergit in undis,

Quisque suis meris sic sepelitur aquis.

Ille unus felix, qui stertum iam egerit omnem,

Ne lacrymas stillet post sua fata novas.

Serarius in
rebus Mo-
gunt. mihi
pag. 942.
Daniel
97. Episc.
57. Archiep.
41. Elector
Mogunt.

1. Vita brevis.	6. Victoria anceps.
2. Forma decipiens.	7. Concordia fallax.
3. Pecunia fluxa.	8. Senectus misera.
4. Imperium invisum.	9. Mors felicitas.
5. Bellum permiciosum.	10. Sapientia furva perennis.

Illius utique celestis sapientia, quæ regna donat, numquam desitura, nemini expugnanda, æterna.

§. 14. Lacrymas solatur Deus.

A Gnoscere vocem consolatoris simul & promissoris: Cum ipso sum in tribulatione, et ipiam eam, & glorifico eum. Et verè, iuxta est Dominus is qui tribulatio sunt corde, & humiles spiritu salvabit. De his promissis luculenter Augustinus, Noli timere, inquit, quando tribularis, ne quasi non tecum Deus sit: iuxta est Dominus his qui tribulatio sunt corde. Adjuvat certamen (considera) qui certamen indixit. Non te sic spectat Deus in agone certamen, ut populus aurigam; clamare enim novit, adjuvare non novit: coronæ veniam parare potest, vires subministrare non potest. Homo enim, non Deus est: & fortè dum spectat, plus laborat sedendo, quàm ille luctando. Deus quando spectat certatores suos, adjuvat eos invocantes: nam vox athletæ ipse est in Psalmis: Si dicebam, Motus est pes meus, misericordia tua adjuvabat me. Cum ergo turbari coperis, erige fidem tuam, & noveris, quia te non deserit. Sed ideo putas te deserti, quia non quando vis, eripit. Eripuit tres pueros de igne; Qui eripuit tres pueros, deseruit Machabeos? absit. Et illos eripuit, & istos: illos corporaliter, ut infideles confunderentur: istos spiritaliter, ut fideles imitarentur. Iuxta est Dominus is qui tribulatio sunt corde, & humiles spiritu salvabit. Altus est Deus, humilis est Christianus. Si vult ut altus Deus vicinetur illi, ille humilis sit. Magna mysteria, fratres: Deus super omnia est. Eripuit te non illum tangis. Humilis te ipse ad te descendit. Hunc ergo fidissimum adiutorem in vota voca, aderit: quæ vocatus, gemitu etiam unico; modò serio absterget Deus omnem lacrymam ab oculis eorum: & mors ultra non erit, neque luctus, neque clamor, neque dolor est: ultra, quia prima abierunt. Verissimè dixit idem Augustinus: Cum quantà suavitatè plorat in gemitu qui orat! Dulciores sunt lacryma orantium, quàm gaudia theatrorum.

§. 15. Mors nativitas.

Non finis (ait moriturus Thebanus) vitæ mee, sed æternus initium & melius advenit. Nunc enim, commilitones, vester Epaminondas nascitur, quia sic moritur. Etenim quid accinet, aut humano dolori indulgeri, aut divino Numini invidiam fieri, quod immortalitatem suam nobiscum partiri voluerit.

Trauli gens Thracibus finitima, quæ cum Thracum moribus cetera quidem concordat, unum illud habet peculiare, quod, edito infante, propinqui circumfidentes cum ploratu commemorant, quantum calamitatum illi sit perferendum, vitam ingressio. Contrà, defunctum hominem cum lusu lætitiæque efferunt, re-

A censentes quàm multis malis subductus sit. Sapientia laudem meritò sibi vendicaverit hæc natio, quæ natales hominum flebiliter, exequias cum hilaritate celebravit. Idem Causiani & Geta dicuntur fecisse, qui puerperæ luxerunt, funera plausu prosecuti. Removeatur itaque naturalis dulcedo vitæ, quæ multa & facere & pati turpiter cogit, & vitæ finis beatorum principio reperietur. Mors non timenda, ut malum, sed ut malorum finis, excipienda. Sanè Plinius Secundus: Itaque, ait, multi existere, qui, non nasci optimum censerent, aut quàm ocyssimè aboleri. Ita Silenus, à Mida captus, rogatus est: quid esset homini optimum? Diu tacuit. Tandem ut diceret adactus, respondit: Optimum est numquam nasci, proximum, quàm terrimè extingui.

Illud non omiserim ter mirum, inaudicum, & narratu jucundum. Ludovicus Cortusius Iureconsultus Patavinus, lamentationes & lacrymas testamento suis omnibus interdictis, voluitque adesse ad funus aulæ, cum citharædos, & omnis generis musicos, qui unum cum candidato clero funeris pompam partim præirent (numero quinquaginta) partim sequerentur: singulis dimidium aureum dari præcepit. At feretrum portari iussit à duodecim innuptis puellis, quæ præfina aut viridi veste indutæ, altâ voce cantarent, quidquid lætitiæ suggereret. Harum virginum singulis certa pecunia dotis loco destinata. Ita sepulchrum est in templo S. Sophiæ Patavii, centum funalibus, dum efferretur, stipatus, præeunte omni Clero, & totius urbis monachis, tantum exclusis, qui nigri habitus essent, hos enim testamento à suo funere amovit, ne hilaritatem publicam atris cucullis funestarent. Atque hac ratione exequiæ in nuptias migrarunt. Obiit nuptialis hic homo, an. Christiano 1418. 17. Iulii, die D. Alexii.

Præclare dixit Bernardus: Illi mortuos suos lugeant, qui resurrectionem negant: illi sunt plorandi, qui post mortem à deo ne vivendū monibus sepeliuntur in inferno, non illi, qui ab Angelis collocantur in celo. Pretiosa mors Sanctorum, pretiosa planè, tamquam finis laborum, tamquam victoriæ consummatio, tamquam vitæ janua, & perfectæ securitatis ingressio. Aperit Hebræus Sapiens: Melior est, inquit, dies mortis, die natiuitatis.

§. 16. Vbi que mori.

Torqueant se miseri, quibus extingui quàm superesse utilius est, trepido & anxio consilio, quam ratione vitæ exant, quarentes: Ferrum acuant, venena conperent, laqueos apprehendant, vastas altitudines circumspiciant, tamquam magno apparatu aut exquisitâ molitione opus sit, ut corporis atque animi infirmo vinculo coherens societas dirimatur. Nihil horum Coma ille Diogenis frater, sed intra pectus inclusa anima finem sui reperit. Enimverò minimo studio retinendum bonum est, cuius caduca possessio tam levi afflatu violentiæ concussa dilabitur. Ubique mors est, omnibus locis, omnibûsque momentis insidiatur, quæquæ venias, paratam invenies; nusquam non præsto est, occurrit undique.

Cum verò una tantum mors uni homini sit oppetenda, quid est quod ante mortem illam ultimam, tot misellum hominem mortes iugulent, ut quis non immerito quærat:

Gutula cum mihi sit vitæ tantum unica, cur me mille necis species, funera mille premunt? Bernardum audi: Summa tibi sit philosophia, mortis meo Lib. de hereditario asidua. Et ideo varia te mors vellicat. Quidquid vestiat vitæ illis accidit, ait Bernardus, tibi accidere potest, quia homo idem in me es. Homo de humo, limus de limo. De terra es, & de terra vis, & in terram reverteris, quando venerit dies illa ultima, quæ subito venit, & forsitan hodie erit. Certum est quia morieris, sed incertum quando, aut quomodo, vel ubi. Quoniam mors ubique te expectat: tu quoque, si sapiens fueris, ubique

Aternitatis Prodromi Caput I.

37

Epist. 16. *eam expectabis, Nec aliter Annaus: Incertum est, inquit, A quo te loco mors expectet. Itaque tu illam omni loco expecta.*

§. 17. Mors sua cuique domi est.

N Vgamur, mortemque procul, procul esse putamus;
At medius later hac abdita visceribus;
Scilicet ex illa quā primū nascimur hora;
Prorepunt juncto vitæque morsque pede.
Partem aliquam furim, quæ se meretur & ipsa,
De vitæ filo qualibet hora rapit.
Paullatim morimur; momento extinguimur uno,
Vt lampas oleo deficiente perit.
Vt nihil interimat, tamen ipso in tempore mors est;
Et nunc interea dum loquimur, morimur.

In Boreali oceano iuxta Moscoviam piscis est, cui nomen MORRIS. Hæc maris bellua maximè dentata est, id eus dentibus, quod Cardanus refert, gladium capuli conficiuntur. Corpus cuiusque nostrum, o mortales, vivarium est, in quo piscem hunc, Mortem, aliamus. Ideo non procul nobis hæc bellua querenda est: Mors sua cuique domi est.

§. 18. Mors inexorabilis.

S Vra sit & cautes, & caca tigris ira,
Sit licet & rabidi vis furiosa frei.
Hanc Zephyri mulcent, componitur illa receptis
Pignoribus, scopulos unda manasque domant.
MORS habet indomitos precibusque minis, furor, & furor,
Et saxo, & pelago, & tigris & saxa magis.
Parcas, in quarum colos, licia, stamina, forfices, vitæ necisque mortaliū jus omne transtulere superi, inexorabiles esse, profana finxit antiquitas. Cum enim
Certo veniant ordine Parca
Nulli jussu cessare licet,
Nulli scriptum proferre diem.

Sed nec Lanificas ulli exorare sorores fas est: quem statuere diem, ad amissum observant. Atque hoc ingenio Mortem, omnis, ut ita dicam, hominis expertem, & pictorum pingunt pueri, & alii fingunt artifices. Cæret auribus, ne precantes obaudiat; caret oculis, ne lugentium miseratione moveatur; caret fronte ac genis, ne lævitiam ipsa suam erubescat; caret lingua ac labiis, ne solatiolum aliquod vocale ab eâ expectet; caret denique carne, ut humanitatis sensu careat: soli nervi, & artus, & muscoli, sola ossa supersunt, arcus videlicet & sagittæ, spicula & amenta ad miseros mortales ex destinato feriendos. Et sanè, si quando, tunc maxime eâ se feritate ostentavit, adeoque insulcavit orbi eâ Bellua, cum Christum filium Dei, vitæque omnis auctorem, frustra gementibus saxis, trepidante terrâ, lugentibus stellis, expallescens sole, moerentibus Angelis, infando ausu sustulit, heu in ipsius Vitæ vitâ durissimè paratragedians. Quisquis es, si homo es, mors tibi inexorabilis est. Ergo, Vire memor lethi, fugit hora, hoc quod loquor, inde est. Ergo, dies omnis velut ultimus ordinandus est, aut velut primus æternitatis.

§. 19. Mors certissima, est incertissima.

Q Vid in rebus humanis certius moritur? exclamat Bernardus, quid horum mortis incertius invenitur? Senibus quidem in ianuis, adolescentibus in insidiis est. Ergo, Prov. 6. 27. Ne glorieris in crastino, ignorans quid superventura pariat dies. Sed nec Venustus vates hoc nescit: Quis scit, an adjiciant hodiernæ crastina summe

Tempora Dii superi: ---
Cap. 4. v. 13. Jacobus Apostolus luculentissimè, Ecce nunc, inquit, qui dicitis, Hodie, aut crastino ibimus in illam civitatem, & faciemus ibi quidem annum, & mercabimur, & lucrum faciemus (qui ignoratis quid erit in crastino. Quæ est enim vitæ vestra? Vapor est ad modicum parens, & demum exterminabitur) pro eo ut dicatis: Si Dominus voluerit: & si vix-

Tom. I.

Omnes ibimus, omnes, omnes. Siquidem, Omnes 2. Reg. c. 14. morimur, & quasi aqua dilabimur in terram, quæ non revertitur. Neque tu ignorare potes, ita te esse procreatum, nemo mortis meminere a rerum naturâ, & accipiendi spiritus, & ritur qui reddendi, eodem momento temporis legem dici: atque nō vixerit, ut mori nemo solet qui non vixerit: ita nec vivere quidem aliquis potest, qui non sit moriturus, quando nec vivit qui non sit moriturus. sit moriturus incertissimum. Idcirco Christus fidelissimo præmonitu nos excitans: Videte, inquit, vigilate & Marc. 13. orate: nescitis enim quando tempus sit. Et hoc ipsum mox v. 33. 35. 36. repetens: Vigilare ergo, inquit, (nescitis enim quando dominus domus veniat: sed, an mediâ nocte, an galli cantu, an mane) ne, cum venerit repente, inveniat vos dormientes. Quod autem vobis dico, omnibus dico, VIGILATE.

§. 20. Mors plurimis repentina; panem omnibus insperata.

Q Vis non stabit in vigiliâ contra impetum mortis, quæ omnibus horis imminet, quæ & nullum sibi destinavit tempus quo debeat occurrere? quæ repit, volitat, insilit, nixu tacito, gradu suspensio, nullis antecedentibus signis, nullâ causâ, nullâ cautione, in morbo, in valetudine, in periculo, in securitate; ita nihil ab ejus unguibus sanctum est, aut tutum.

Sanus erat & hilaris Tarquinius cum pisciculi spinâ suffocatus est. Anus quoque Fabius, cum ei tenuis pilus, quem cam lacte hauserat, vitæ rescidit filum. Multa Attilidem mœnordit, & momento temporis extinxit. Cæsar's Dictatoris pater hilariter surgebat de lectulo, & dum calcatur, egit animam. Alius Cæsar dum pede impingit in limen, properantem spiritum excutit. Legatus Rhodiorum causam in senatu magnâ cum admiratione oraverat, in limine curiæ protinus expiravit. Anacreontem poetam, & (si fides Luciano) Sophoclem etiam ut acinus necavit. Luciam Marci Aurelii filiam acus punctiuncula occidit. Cn. Bebius Pamphilus, præturâ functus, cum a puero quæssisset horas, sensit illico horam sibi ultimam adesse. Multorum animas præcepit, & insperata lætitia excussit, quod Chiloni Lacedæmonio, & Rhodio Diagoræ contigisse accepimus, qui cum filios in ludis Olympicis victores complecterentur, eodem loci & temporis vestigio sunt exanimati. Denique mors infinitos habet aditus, quibus in aedes nostras irrumpat, & irrepat. Modò enim per fenestras, modò per hypogæa, modò per projecturas, nostras irrumpat, in-
bus proditores repererit, humores dico corporis, mortis aditus, quibus adfuit, consilia tamquam ministris uti solet; tormenta pulvere portas convellit, igne, aquâ, peste, veneno, belluis, hominibus, cunctis denique machinis tantam hanc vitam eripit.

D Miphiboseth Saulis regis filius a domesticis latronibus, cum meridiaret in lecto, est interfectus. Fulco rex Hierosolymorum cum lepore in venaretur, equo lapsus est, cuiusque pedibus conculcatus, egit animam. Iosias omnium regum Iudæ (Davidem excipit) pietate, sanctimonîâ, liberalitate facillè princeps, cum Necho Aegyptiorum Regi, exercitum ducens occurrisset, inopinato sagittæ ictu vulneratus, in castris mortuus est. Divus Ludovicus annum agens quinquagesimum septimum, in orâ Africæ, in medio exercitu, quem pestis populabatur, extinctus est. Egillus Rex Gotthorum, princeps optimus, a furiali tauro, quem facinorosi populares, qui legum severitatem ferre non poterant, emisserunt, crudeliter necatus est. Malcolmus primus Rex Scotorum post multa iustitiæ specimina, noctu cum regnum lustraret, suffocatus est. Nonne multi sani dormierunt, & obdormierunt repenti mortui? In prociectu stert animus necesse est.

D

Oza,